A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2018. december 13.*

[A 2019. április 30-i végzéssel kijavított szöveg]

„Európai uniós védjegy – Törlési eljárás – PLOMBIR európai uniós szóvédjegy – Feltétlen kizáró ok – Leíró jelleg – A 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja) – A tények vizsgálata – A 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdése (jelenleg a 2017/1001 rendelet 95. cikkének (1) bekezdése) – Első ízben a Törvényszék előtt benyújtott bizonyítékok”

A T-830/16. sz. ügyben,

a **Monolith Frost GmbH** (székhelye: Leopoldshöhe [Németország], képviselik: E. Liebich és S. Labesius ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala** (**EUIPO**) (képviselik: A. Söder, D. Walicka és M. Fischer, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó fél a Törvényszék előtti eljárásban:

a **Dovgan GmbH** (székhelye: Hamburg [Németország], képviselik: J.-C. Plate és R. Kaase ügyvédek),

az EUIPO negyedik fellebbezési tanácsának a Monolith Frost és a Dovgan közötti törlési eljárással kapcsolatban 2016. szeptember 22-én hozott határozata (R 1812/2015-4. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök, V. Valančius és U. Öberg (előadó) bírák,

hivatalvezető: R. Ukelyte tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2016. november 23-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az EUIPO-nak a Törvényszék Hivatalához 2017. február 20-án benyújtott válaszbeadványára,

* Az eljárás nyelve: német.

tekintettel a beavatkozó félnek a Törvényszék Hivatalához 2017. március 6-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a 2018. április 17-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2010. június 14-én a beavatkozó fél, a Dovgan GmbH az európai uniós védjegyről szóló, módosított 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.; helyesbítés: HL 2017. L 142., 104. o.) (helyébe lépett az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet [HL 2017. L 154., 1. o.]) alapján európai uniós védjegybejelentést nyújtott be az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalához (EUIPO).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a PLOMBIR szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 29. és 30. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, az egyes osztályoknak megfelelő alábbi leírással:

– 29. osztály: „Kompótok, tojások, tej és tejtermékek”;

– 30. osztály: „Fagylaltok és jégkrémek, kávé, kakaó”.

4 A bejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2011. június 27-i 2011/118. számában hirdették meg. 2011. október 4-én a védjegyet a 009171695. számon, a fenti 3. pontban említett áruk tekintetében, európai uniós védjegyként lajstromozták.

5 2014. május 12-én a felperes, a Monolith Frost GmbH a fenti 3. pontban említett áruk tekintetében a PLOMBIR védjegy részleges törlése iránti kérelmet nyújtott be az EUIPO előtt a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdése a) pontja és 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja (jelenleg a 2017/1001 rendelet 59. cikke (1) bekezdésének a) pontja és 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja) egymással összefüggésben értelmezett rendelkezései alapján.

6 A felperes kérelme alátámasztásául az exportra vonatkozó rendelkezésre állás követelményére hivatkozott, és azt állította, hogy a vitatott védjegy a „fagylalt” jelentésű orosz „Пломбир” szó latin betűs átírása. A felperes előadta, hogy a vitatott védjegy leíró jellegét észlelik azon, Németországban, valamint az Európai Unió más országaiban, például a balti államokban élő személyek, akik tudnak oroszul.

7 2015. július 14-i határozatával az EUIPO törlési osztálya helyt adott a törlési kérelemnek egyes 29. osztályba (tej és tejtermékek) és 30. osztályba tartozó áruk (fagylaltok és jégkrémek) (a továbbiakban együtt: vitatott áruk) tekintetében.

8 2015. november 9-én a beavatkozó fél a 207/2009 rendelet 58–64. cikke (jelenleg a 2017/1001 rendelet 66–71. cikke) alapján fellebbezést nyújtott be az EUIPO-hoz a törlési osztály határozata ellen. Fellebbezését 2015. november 16-án indokolta.

9 2016. szeptember 22-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az EUIPO negyedik fellebbezési tanácsa hatályon kívül helyezte a felszólalási osztály határozatát, és a törlés iránti kérelmet teljes egészében elutasította. Közelebbről úgy vélte először is, hogy jóllehet a vitatott árukat a jelen esetben valamennyi végfogyasztónak szánják, függetlenül azok korától, jövedelmétől vagy nyelvismeretétől, a vitatott védjegy leíró jellegének értékelését kizárólag Németország területére kell korlátozni, mivel a benyújtott bizonyítékok és a felperes magyarázatai kizárólag e területre vonatkoznak.

10 Másodszor a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a vitatott áruk németországi végfogyasztóinak kellően jelentős hányada ismeri az orosz nyelvet, mivel az e tekintetben benyújtott bizonyítékok kevéssé megbízhatóak vagy nem megfelelőek.

11 Harmadszor a fellebbezési tanács kiemelte, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az érintett vásárlóközönség pontosan érti a „plombir” szó jelentését. Kifejti e tekintetben, hogy mivel az érintett német közönségnek át kell írnia a „plombir” szót cirill betűre, és azt az orosz nyelvből származó „Пломбир” szóként kell felismernie, mielőtt annak leíró jelentést tulajdoníthatna, kétszeres szellemi erőkifejtést kellene tennie. A fellebbezési tanács végül úgy ítélte meg, hogy nem rendelkezik kellő bizonyítékkal annak megállapításához, hogy a „plombir” vagy „Пломбир” szó oroszul a „fagylaltokat és jégkrémeket” jelöli.

A felek kérelmei

12 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére, ideértve a fellebbezési tanács előtti eljárásban felmerült költségeket is.

13 Az EUIPO és a beavatkozó fél azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze az eljárás költségeinek viselésére.

A jogkérdésről

Azon bizonyítékok elfogadhatóságáról, amelyeket első ízben a Törvényszékhez nyújtottak be

14 Az EUIPO és a beavatkozó fél arra hivatkozik, hogy egyes iratokat első ízben a Törvényszék előtt nyújtottak be, nevezetesen a keresetlevél K6–K12., K14. és K15. mellékletét, valamint a tárgyalás tartása iránti kérelem K16–K24. mellékletét, amelyek az orosz nyelv Németországban és az Unió fennmaradó részében, különösen a balti államokban való megértésére, a „Пломбир”orosz szó online szótárak által adott meghatározására, valamint a „plombir” szó leíró célú, fagylalt megjelölésére irányuló németországi használatára vonatkoznak.

15 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszékhez benyújtott keresetek az EUIPO fellebbezési tanácsai által hozott határozatok jogszerűségének vizsgálatára irányulnak a 207/2009 rendelet 65. cikke (jelenleg a 2017/1001 rendelet 72. cikke) értelmében, így a Törvényszéknek nem az a feladata, hogy az első ízben előtte benyújtott bizonyítékok fényében újból megvizsgálja a tényállási elemeket (lásd ebben

az értelemben: 2007. március 13-i OHIM kontra Kaul ítélet, C-29/05 P, EU:C:2007:162, 54. pont; 2005. április 21-i Ampafrance kontra OHIM – Johnson & Johnson [monBeBé] ítélet, T-164/03, EU:T:2005:140, 29. pont).

16 Ugyanakkor sem a feleket, sem magát a Törvényszéket nem lehet akadályozni abban, hogy a nemzeti jogszabályokból, ítélkezési gyakorlatból vagy jogelméletből merítsen, mivel a fellebbezési tanácsnak nem azt rója fel a felperes, hogy nem vett tekintetbe egy adott nemzeti ítéletben szereplő tényeket, hanem azt, hogy megsértette a 207/2009 rendelet egy rendelkezését, és ezen jogalap alátámasztására az ítélkezési gyakorlatra vagy jogelméletre hivatkozik (lásd: 2016. március 18-i Karl-May-Verlag kontra OHIM – Constantin Film Produktion [WINNETOU] ítélet, T-501/13, EU:T:2016:161, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

17 A jelen ügyben a keresetlevél K7–K9. mellékletét a Bundespatentgericht (szövetségi szabadalmi bíróság, Németország) több határozata alkotja. Ugyanakkor azok inkább az orosz nyelvnek az oroszországi kereskedelmi kapcsolatokra specializálódott német közönség általi megértésének alátámasztására, vagyis arra vonatkoznak, hogy felróják a fellebbezési tanácsnak, hogy nem vette tekintetbe a tényelemeket, semmint a nemzeti jog meghatározására. A fenti 16. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően azokat tehát elfogadhatatlannak kell tekinteni.

18 Ezzel szemben meg kell állapítani, hogy - az EUIPO és a beavatkozó fél kijelentésével ellentétben - a keresetlevél K6. melléklete, amely a szövetségi élelmiszerügyi és mezőgazdasági minisztérium egy 2014-es piackutatásának kivonatait tartalmazza, elfogadható, mivel e piackutatás szolgált a Bundespatentgericht (szövetségi szabadalmi bíróság) 2016. április 6-i határozatának (28 W [pat] 17/13) alapjául, és az EUIPO fórumai előtt már benyújtott bizonyíték kiegészítésének minősül.

19 A jelen ügy körülményei között a keresetlevél K10–K12. mellékletét ugyancsak elfogadhatónak kell nyilvánítani. Noha ezeket első ízben a Törvényszék előtt nyújtották be, ismert tény helytállóságának, jelesül annak a bizonyítására irányulnak, hogy a balti országokban értik az orosz nyelvet. Márpedig a felperesnek jogában áll a Törvényszék előtt dokumentumokat benyújtani olyan közismert tény helytállóságnak alátámasztása céljából, amelyet az EUIPO Törvényszék által megtámadott határozata nem állapított meg (lásd ebben az értelemben: 2011. november 10-i LG Electronics kontra OHIM ítélet, C-88/11 P, nem tették közzé, EU:C:2011:727, 29. és 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2012. június 20-i Kraft Foods Schweiz kontra OHIM – Compañía Nacional de Chocolates [CORONA] ítélet, T-357/10, nem tették közzé, EU:T:2012:312, 16. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

20 A keresetlevél K14 és K15. mellékletével, valamint a tárgyalás tartása iránti kérelem K16–K24. mellékleteivel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy az előbbiek a fellebbezési tanács törlési osztály határozatának hatályon kívül helyezéséhez vezető megállapításainak vitatását célozzák, az utóbbiak pedig az EUIPO-nak az első beadványváltásban foglalt érveire válaszolnak.

21 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az ellenbizonyításra és az ellenérdekű fél által az ellenkérelemben tett ellenbizonyítást követően nyújtott bizonyítékfelajánlási kiegészítésre nem vonatkozik a Törvényszék eljárási szabályzata 85. cikke (1) bekezdésének jogvesztő szabálya, amely rendelkezés azt írja elő, hogy a bizonyítékokat és a bizonyítékok felajánlását az első beadványváltás keretében kell előterjeszteni, és azt az eljárási szabályzat 92. cikkének (7) bekezdésére tekintettel kell értelmezni, amely kifejezetten úgy rendelkezik, hogy az ellenbizonyítás és a felajánlott bizonyítékok kiegészítése megengedett (2017. június 22-i Biogena Naturprodukte kontra EUIPO [ZUM wohl] ítélet, T-236/16, EU:T:2017:416, 17. pont; lásd továbbá, analógia útján: 1998. december 17-i Baustahlgewebe kontra Bizottság ítélet, C-185/95 P, EU:C:1998:608, 72. pont; 2012. szeptember 12-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-394/06, nem tették közzé, EU:T:2012:417, 45. pont).

22 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a tárgyalás tartása iránti kérelem K16–K24. melléklete ugyanazon az alapon elfogadható, mint a keresetlevél K14. és K15. melléklete, valamint a felperes által első ízben a Törvényszék által benyújtott többi irat, a keresetlevél K7–K9. mellékletének kivételével.

23 Ami a beavatkozó fél által a tárgyaláson előterjesztett dokumentumot illeti, amelyet a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország) 2017. július 6-i, a Bundespatentgericht (szövetségi szabadalmi bíróság) 2016. április 6-i határozatát megsemmisítő határozata alkot, pontosítani kell, hogy a Törvényszék a tárgyaláson megtagadta ezen iratnak az ügyiratok közé történő csatolását azzal az indokkal, hogy azt megkésve nyújtották be.

Az ügy érdeméről

24 Keresete alátámasztásául a felperes három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának a megsértésére, a másodikat a tények hivatalból történő vizsgálata említett rendelet 76. cikkének (1) bekezdése (jelenleg a 2017/1001 rendelet 95. cikkének (1) bekezdése) szerinti elvének megsértésére, a harmadikat pedig az ugyanezen rendelet 75. cikkében (jelenleg a 2017/1001 rendelet 94. cikke) előírt indokolási kötelezettség megsértésére alapítja.

25 A Törvényszék mindenekelőtt a második jogalapot, azt követően pedig az első és a harmadik jogalapot vizsgálja.

A 207/2009 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított második jogalapról

26 Második jogalapjával a felperes felrója a fellebbezési tanácsnak, hogy nem vette figyelembe azokat a közismert tényeket, amelyek az orosz nyelv Németországban és a balti államokban való elterjedésére vonatkoznak, amelyekre a felperes már a törlési osztály előtt is hivatkozott.

27 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja a felperes érveit.

28 Ami először is a felperes arra vonatkozó érvét illeti, amely szerint közismert tény, hogy az orosz nyelvet megértik Németországban, meg kell állapítani, hogy ez az érv sokkal inkább a fellebbezési tanács azon megállapításának megalapozottságát vitatja, amely szerint lényegében az általánosan közismert tényekből nem vonható le a fellebbezési tanács azon következtetése, hogy az érintett német vásárlóközönség egy jelentős része érti az orosz nyelvet, semmint felrója a fellebbezési tanácsnak, hogy elmulasztotta e kijelentés helytálló voltának értékelését.

29 Mivel az a kérdés, hogy a fellebbezési tanács helyesen értékelt-e bizonyos tényeket, érveket vagy bizonyítékokat, a megtámadott határozat érdemi része jogszerűségének, és nem a határozat meghozatalát megelőző eljárás szabályszerűségének vizsgálata körébe tartozik, meg kell állapítani, hogy a felperes ezen érve hatástalan a második jogalap keretében, amely a tények hivatalból való vizsgálata 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdésében előírt elve megsértésének megállapítására irányul (lásd ebben az értelemben: 2017. május 18-i Reisswolf kontra EUIPO [secret.service.] ítélet, T-163/16, nem tették közzé, EU:T:2017:350, 21. pont)

30 Másodszor, a felperes azon érve, miszerint közismert, hogy az orosz nyelvet megértik a balti államokban, lényegében a fellebbezési tanács azon megállapításának vitatására irányul, amely szerint a balti államok lakosait nem kell az érintett vásárlóközönség meghatározása alá sorolni, aminek az az oka, hogy a felperes annak kijelentésére szorítkozott, anélkül hogy bizonyítékkal szolgált volna, hogy ezen országokban magas az oroszul beszélő személyek aránya.

31 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az európai uniós védjegy érvényességének a törlési eljárásokat jellemző, a 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdésében szereplő vélelme korlátozza az EUIPO-nak a feltétlen kizáró okok alkalmazását maga után vonó releváns tények hivatalból történő vizsgálatára vonatkozó kötelezettségét. Mivel a lajstromozott európai uniós védjegy érvényességét vélelmezni kell, a törlési kérelmet benyújtó személynek kell az EUIPO előtt azon konkrét tényeket előadnia, amelyek e védjegy érvényességét kétségbe vonják (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 13-i Fürstlich Castell'sches Domänenamt kontra OHIM – Castel Frères [CASTEL] ítélet, T-320/10, EU:T:2013:424, 27. és 28. pont; 2016. szeptember 28-i European Food kontra EUIPO – Société des produits Nestlé [FITNESS] ítélet, T-476/15, EU:T:2016:568, 47. és 48. pont).

32 Valamely lajstromozott európai uniós védjegy érvényességének vitatása céljából ugyanakkor a törlés kérelmezője előterjeszthet közismert tényeket. Az ítélkezési gyakorlat szerint a közismert tények olyan tények, amelyeket bárki ismerhet, illetve amelyek általánosan hozzáférhető forrásokból megismerhetőek (2004. június 22-i Ruiz-Picasso és társai kontra OHIM – DaimlerChrysler [PICARO] ítélet, T-185/02, EU:T:2004:189, 29. pont; 2010. szeptember 8-i Wilfer kontra OHIM [Gitárfej ábrázolása] ítélet, T-458/08, nem tették közzé, EU:T:2010:358, 72. pont).

33 Az ítélkezési gyakorlatból az következik továbbá, hogy amikor az EUIPO szervei úgy döntenek, hogy közismert tényeket vesznek figyelembe, határozataikban nem kötelességük e tények helytálló voltát megállapítani (lásd: 2016. március 1-jei Peri kontra OHIM [Multiprop] ítélet, T-538/14, nem tették közzé, EU:T:2016:117, 14. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2017. szeptember 21-i Novartis kontra EUIPO – Meda [Zimara] ítélet, T-238/15, nem tették közzé, EU:T:2017:636, 123. pont).

34 Ugyancsak nem róható fel az EUIPO eljáró fóruma előtti valamely eljárásban részt vevő feleknek, hogy nem nyújtottak be bizonyítékot közismert tények helytálló voltának alátámasztása céljából. A fellebbezési tanács adott esetben kizárólag azt követően vethet el közismert tényeket abból azzal az indokkal, hogy a felek nem nyújtottak be azok helytálló voltára vonatkozó kellő bizonyítékokat, hogy rámutatott, hogy a törlési eljárásban részt vevő felek által hivatkozott közismert tények mint ilyenek nem vehetők tekintetbe.

35 A fenti megfontolások fényében meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdését, amennyiben nem zárhatta volna ki a balti államok lakóit a releváns közönség meghatározása alól azon egyetlen oknál fogva, hogy nincs konkrét bizonyíték arra, hogy ebben az országban megértik az orosz nyelvet, anélkül hogy előzetesen elbírálta volna azt a kérdést, hogy közismert-e, amint azt a felperes állítja, hogy az orosz nyelvet e lakosság széles köre megérti.

36 Tehát, mivel a fellebbezési tanács nem vette figyelembe a felperes azon érvelését, amely szerint a balti államok lakosságának jelentős része beszél oroszul, és eltekintett e tény közismert jellegének vizsgálatától, meg kell állapítani, hogy a második jogalap megalapozott.

37 Ez az egy megállapítás mindazonáltal nem igazolhatja a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését, mivel a fellebbezési tanács által a 207/2009 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének megsértésével kapcsolatban elkövetett hiba önmagában nem befolyásolhatta döntő módon az eredményt (lásd ebben az értelemben: 2007. szeptember 12-i Philip Morris Products kontra OHIM [Egy cigarettásdoboz formája] ítélet, T-140/06, nem tették közzé, EU:T:2007:272, 72. pont).

38 Ugyanis kizárólag az első jogalap megalapozottságának fenntartása mellett lehetséges az, különösen ami a vitatott védjegynek az érintett vásárlóközönség oroszul beszélő, köztük a balti országokban lakó része számára esetlegesen leíró jelentését illeti, hogy a fenti 36. pontban megállapított hiba befolyásolja a vizsgálat eredményét, tehát igazolhatja a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését.

A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésére alapított, első jogalapról

39 Első jogalapjával, amely négy részre tagolódik, a felperes először arra hivatkozik, hogy az érintett vásárlóközönség fellebbezési tanács általi meghatározása hibás, amennyiben nem veszi figyelembe sem az Unió Oroszországgal kereskedelmi kapcsolatokat fenntartó szakértő közönségét, sem az Unió oroszul beszélő közönségét.

40 Másodszor a felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács nem megfelelő módon értékelte a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése (jelenleg a 2017/1001 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése) alkalmazásában az Unió azon részét, amely tekintetében az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti feltétlen kizáró ok alkalmazható.

41 Harmadszor a felperes vitatja a fellebbezési tanácsnak az orosz „Пломбир” szó jelentésére vonatkozó értékelését. Negyedszer a felperes vitatja a fellebbezési tanács arra vonatkozó értékelését, hogy az érintett vásárlóközönség miként érzékeli e szó latin betűs átírását (plombir).

42 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja a felperes érveit. Lényegében arra hivatkoznak, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a „plombir” vagy „Пломбир” szót úgy értik, mint amely a fagylaltot jelöli oroszul. Úgy vélik mindenesetre, hogy ezt a leíró jelentést nem észleli az érintett vásárlóközönség. Az EUIPO szerint nem ismert általánosan, hogy az orosz nyelvet mennyien értik az Unióban. A beavatkozó fél azt állítja, hogy mivel az orosz idegen nyelv az uniós polgárok számára, a felperesre hárul annak bizonyítása, hogy a „plombir” szó e nyelv alapszókincsének részét képezi.

43 Emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének a) pontja akként rendelkezik, hogy az uniós védjegyet törölni kell, ha a védjegy lajstromozására a 7. cikkben foglalt rendelkezések megsértésével került sor. Az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha „kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak”.

44 A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja azt a közérdekű célt szolgálja, hogy azokat a jeleket vagy adatokat, amelyeket a forgalomban a védjegybejelentéssel érintett áruk vagy szolgáltatások jellemzőinek feltüntetésére használhatnak, bárki szabadon használhassa. E rendelkezés megakadályozza tehát, hogy e megjelöléseket vagy jelöléseket egyetlen vállalkozás – védjegyként történő lajstromozás révén – lefoglalhassa, valamint azt, hogy valamely vállalkozás egy leíró jellegű szó használatát a többi vállalkozás sérelmére kisajátíthassa, ideértve a versenytársait is, akiknek máskülönben csökkenne a saját termékeik leírására használható, rendelkezésükre álló szókincs terjedelme (lásd: 2015. november 25-i Ewald Dörken kontra OHIM – Schürmann [VENT ROLL] ítélet, T-223/14, nem tették közzé, EU:T:2015:879, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

– Az első jogalap első és második részéről

45 Az első jogalap első és második részét együtt kell vizsgálni, mivel azok a fellebbezési tanácsnak az érintett vásárlóközönség, valamint az Unió azon részére vonatkozó értékelését érintik, amely tekintetében a vitatott védjegy leíró jellegét értékelni kellett volna.

46 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely megjelölés leíró jellegét egyrészről az érintett áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában, másrészről az érintett vásárlóközönség által a megjelölésnek tulajdonított értelem szempontjából lehet csak megítélni (2002. február 27-i Eurocool Logistik kontra OHIM [EUROCOOL] ítélet, T-34/00, EU:T:2002:41, 38. pont; 2008. május 22-i Radio Regenbogen Hörfunk in Baden kontra OHIM ítélet [RadioCom], T-254/06, nem tették közzé, EU:T:2008:165,

33. pont; lásd továbbá: 2011. május 17-i Consejo Regulador de la Denominación de Origen Txakoli de Álava és társai kontra OHIM [TXAKOLI] ítélet, T-341/09, EU:T:2011:220, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 A jelen ügyben a fellebbezési tanács megállapította a megtámadott határozat 16. pontjában, hogy a vitatott védjeggyel megjelölt árukat az Unió valamennyi végfogyasztójának szánják, a felperes ezen értékelést egyébként nem vitatta.

48 A felperes azt állítja ugyanakkor, hogy a fellebbezési tanács tévesen nem értékelte a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti feltétlen kizáró okot egyrészt az Oroszországgal fennálló kereskedelmi kapcsolatok területén szakértő közönség tekintetében, másrészt az Unió fogyasztóinak a nagyközönségéhez tartozó oroszul beszélő, főként Németországban és a balti államokban élő része tekintetében.

49 E tekintetben a felperes lényegében vitatja a fellebbezési tanácsnak a 207/2009 rendelet 7. cikke (2) bekezdése szerinti „az Unió egy része” fogalom tekintetében adott értelmezését, amely cikk akként rendelkezik, hogy egy védjegy európai uniós védjegyként való lajstromozását akkor is meg kell tagadni, „ha a [feltétlen] kizáró ok csak az Unió egy részében áll fenn”. A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanácsnak vizsgálnia kellett volna a vitatott védjegy leíró jellegét az Unió nagyközönségéhez tartozó, oroszul beszélő fogyasztóinak szempontjából, akik főként Németországban és a balti államokban mint az e rendelkezés értelmében vett „Unió egy részében” laknak.

50 E tekintetben pontosítani szükséges, hogy a megtámadott határozat 18. pontjában a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy egy határ menti kisebbség, ellentétben egy tagállammal vagy tagállamok csoportjával, nem tekinthető az „Unió egy részének” a 207/2009 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének értelmében.

51 Amint azt a Bíróság kimondta 2006. június 22-i Storck kontra OHIM ítéletében (C-25/05 P, EU:C:2006:422, 83. pont), a 7. cikk (2) bekezdése értelmében „az Unió egy része” adott esetben egyetlen tagállamból is állhat.

52 Ezen ítélkezési gyakorlatból mindazonáltal nem lehet arra következtetni ezen ügy sajátos tényezőiből adódóan, hogy az uniós jogalkotó a 207/2009 rendelet 7. cikke (2) bekezdése szerinti „az Unió egy része” fogalmat tehát akként kívánta volna értelmezni, hogy annak nem felelhet meg egy tagállamnál kisebb terület. A jogalkotó említett cikkben választott szóhasználatából kitűnik, hogy lehetetlenné kívánta tenni a megjelölések lajstromozását olyan kizáró okok alapján, amelyek egy vagy több tagállam egy részében fennállnak (lásd ebben az értelemben: 2012. szeptember 13-i Sogepi Consulting y Publicidad kontra OHIM [ESPETEC] ítélet, T-72/11, nem tették közzé, EU:T:2012:424, 35. és 36. pont).

53 Egyébként a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése akként sem értelmezhető, mint amely egy szómegjelölés esetén szükségszerűen valamely tagállam vagy az Unió egyik hivatalos nyelvére utal (2012. szeptember 13-i ESPETEC ítélet, T-72/11, nem tették közzé, EU:T:2012:424, 36. pont; lásd továbbá: 2017. július 19-i Lackmann Fleisch- und Feinkostfabrik kontra EUIPO [медведь] ítélet, T-432/16, nem tették közzé, EU:T:2017:527, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 A fentiekre tekintettel, és amint azt a felperes állítja, a 207/2009 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének alkalmazásában az érintett vásárlóközönséget, amellyel kapcsolatban a feltétlen kizáró okot mérlegelni kell, az Unió nagyközönségéhez tartozó oroszul beszélő fogyasztók alkotják, mivel a felperes azt állítja, hogy a vitatott védjegy oroszul leíró jellegű.

55 [A 2019. április 30-i végzéssel kijavítva] A felperes azon érvével kapcsolatban, miszerint az Unió oroszul beszélő fogyasztói főként Németországban és a balti államokban élnek, meg kell állapítani először is, hogy, ellentétben a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 23. és 24. pontjában foglalt

megállapításával, a felperes által a fellebbezési tanács előtt benyújtott bizonyítékok egyértelműen bizonyítják, hogy a német lakosság egy jelentős hányada beszél oroszul. Az Landgericht Köln (kölni regionális bíróság, Németország), 2016. január 27-i ítéletéből, amelyet a beavatkozó fél a fellebbezési tanács előtt benyújtott, kitűnik, hogy a Németország területén élő orosz nyelvű lakosság hozzávetőleg hárommillió főt tesz ki.

56 Másodszor, ami azt a kérdést illeti, hogy az Unió oroszul beszélő polgárainak jelentős része a balti államokban lakik, ki kell emelni, hogy az EUIPO a tárgyaláson elismerte, hogy közismert, hogy az orosz nyelvet általában megértik a balti államokban.

57 Ezenkívül, amint azt a Törvényszék a közelmúltban megerősítette, közismert, hogy a balti államok lakosainak jelentős része tud oroszul vagy beszéli azt anyanyelveként (lásd ebben az értelemben: 2017. július 19-i медведь ítélet, T-432/16, nem tették közzé, EU:T:2017:527, 29. pont). A felperes helytálló módon emelte ki, hogy az EUIPO első fellebbezési tanácsa ugyanerre a következtetésre jutott az ezen ítélet tárgyát képező, 2016. május 17-i határozatban, valamint egy másik, az R 814/2012-1. sz. ügyben 2013. június 20-án hozott határozatában, amelyet a keresetlevél ugyancsak idéz.

58 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a védjegybejelentések vizsgálatának szigorúnak és teljes körűnek kell lennie, és azt minden egyes konkrét esetben el kell végezni (2011. március 10-i Agencja Wydawnicza Technopol kontra OHIM ítélet, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 77. pont). Az EUIPO fellebbezési tanácsai határozatainak jogszerűségét kizárólag az Unió Bírósága által értelmezett 207/2009 rendelet alapján kell értékelni, nem pedig az EUIPO határozathozatali gyakorlata szerint (lásd: 2012. május 8-i Mizuno kontra OHIM – Golfino [G] ítélet, T-101/11, nem tették közzé, EU:T:2012:223, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd továbbá, ebben az értelemben: 2007. április 26-i Alcon kontra OHIM ítélet, C-412/05 P, EU:C:2007:252, 65. pont; 2012. május 2-i Universal Display kontra OHIM [UniversalPHOLED] ítélet, T-435/11, nem tették közzé, EU:T:2012:210, 37. pont).

59 Mindazonáltal, az ítélkezési gyakorlat fényében, amely megköveteli, hogy az EUIPO vegye figyelembe a hasonló kérelmekre vonatkozóan már meghozott határozatokat, és különösen figyelmesen vizsgálja meg azt a kérdést, hogy ugyanúgy kell-e határoznia, vagy sem (2011. március 10-i Agencja Wydawnicza Technopol kontra OHIM ítélet, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 74. pont), meg kell állapítani, hogy a felperes által hivatkozott korábbi határozatok nyilvánvalóan közelmúltbéli jelzésül szolgálnak a tekintetben, hogy „közismert ténynek” lett volna minősíthető, hogy az Unióban és különösen a balti államokban megértik az orosz nyelvet, mivel ugyanezt a tényt az EUIPO fórumai is tekintetbe vették az említett határozatok keretében.

60 Ilyen körülmények között, és anélkül hogy értékelni kellene a felperesnek az Oroszországgal való kereskedelmi kapcsolatok terén meglévő szakértő közönségre vonatkozó érvét, meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács értékelési hibát követett el az érintett vásárlóközönség meghatározása során, továbbá megsértette a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdését, mivel az érintett vásárlóközönség, amellyel kapcsolatban a feltétlen kizáró okot mérlegelni kellett volna, az Unió nagyközönségéhez tartozó, orosz nyelvű közönség, amely érti vagy beszéli az orosz nyelvet, és főként Németországban és a balti államokban lakik.

61 Következésképpen az első jogalap első és második részének helyt kell adni.

– Az első jogalap harmadik és negyedik részéről

62 Az első jogalap harmadik részével a felperes lényegében a fellebbezési tanács azon megállapítását vitatja, amely szerint nem bizonyította, hogy a „Пломбир” szó az orosz nyelvben leíró jelentéssel bír a vitatott védjeggyel megjelölt áruk tekintetében. Az első jogalap negyedik részével a felperes vitatja a fellebbezési tanács azon megállapítását, amely szerint az a „szellemi erőfeszítés”, amelyre az érintett

vásárlóközönségnek szüksége van, nevezetesen az átírási erőfeszítéshez kapcsolódó fordítási erőfeszítés, nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy e közönség észleli a „plombir” szó esetlegesen leíró jellegét.

63 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja a felperes érveit.

64 Először is, ami az orosz „Пломбир” vagy „plombir” szó jelentését illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az EUIPO törlési osztálya úgy ítélte meg, anélkül hogy azt a fellebbezési tanács vitatta volna a megtámadott határozatban, hogy a „Пломбир” szót az egykori Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége (a volt Szovjetunió) idején egy fagylaltfajta megjelölésére használták.

65 A fellebbezési tanács nem említett egyetlen olyan tényezőt sem, amelynek alapján megállapítható lenne, hogy a „plombir” szót már nem használják Oroszországban. Így noha, amint azt a fellebbezési tanács pontosította a megtámadott határozat 30. pontjában, a „fagylalt” szót a „(sliwotschnoje) moroschenoje” (сливочное мороженое) szóval fordítják a német–orosz szótárak, önmagukban ezek e megállapítások nem teszik lehetővé annak kizárását, hogy a „Пломбир” vagy „plombir” szót oroszul használják ezen áruk vagy ezen áruk változatainak a megjelölésére is.

66 Meg kell állapítani továbbá, hogy a megtámadott határozat 32. pontjából és az EUIPO ügyirataiból kitűnik, hogy a felperes benyújtotta a fellebbezési tanács előtt a 2003-as GOST műszaki szabványok kivonatait, amelyekben a „plombir” szóval megjelölt áruk és a „moroschenoje” szóval megjelölt áruk ugyanazon szám alá vannak besorolva (52175-2003). E hivatalos szabványok, amelyeket az Oroszországi Föderáció állami szabvány-, mérés- és tanúsítványügyi bizottsága a volt Szovjetunió megszűnését követően határozott meg, konkrét bizonyítéknak tekinthetők annak alátámasztására, hogy a „plombir” vagy „Пломбир” gyakori szó az orosz nyelvben fagylaltok és jégkrémek megjelölésére.

67 A felperes benyújtotta továbbá a fellebbezési tanács előtt a Deutsches Patent- und Markenamt (német szabadalmi és védjegyhivatal) 2013. március 12-i határozatát, amely megerősíti, hogy a „plombir” vagy „Пломбир” szó oroszul, a határozat meghozatalának időpontjában egyaránt, a fagylaltot jelölte.

68 Következésképpen a felperes a fellebbezési tanács előtt elégséges bizonyítékokat nyújtott be annak alátámasztásául, hogy a „plombir” vagy „Пломбир” szó oroszul leíró jellegű a vitatott áruk tekintetében.

69 Ezenfelül pontosítani szükséges, hogy azok a szótárkivonatok, amelyeket a felperes első ízben a Törvényszék előtt nyújtott be (a tárgyalás tartása iránti kérelem K16. és K17. melléklete), megerősítik, hogy e szót az orosz nyelvben gyakran használják a fagylalt megjelölésére.

70 A beavatkozó fél azon érve, amely szerint tekintetbe kell venni a „plombir” vagy „Пломбир” szó más áruk megjelölésére történő használatát, nem kérdőjelezheti meg ezt a megállapítást. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az, hogy valamely kifejezésnek több jelentése is lehet, nem zárja ki a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett leíró jelleg fennállását. E tekintetben elegendő, hogy a védjegyet legalább egy jelentésében a vitatott áruk leírására lehessen használni (lásd: 2004. február 12-i Koninklijke KPN Nederland ítélet, C-363/99, EU:C:2004:86, 97. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

71 Másodszor, azzal kapcsolatban, hogy a vitatott védjegyet miként észlelik az Unió oroszul beszélő, főként a balti államokban és Németországban lakó fogyasztói, emlékeztetni kell arra, hogy ahhoz, hogy valamely megjelölés a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának hatálya alá tartozzon, az szükséges, hogy kellően közvetlen és konkrét kapcsolat legyen a megjelölés és az általa megjelölt áruk vagy szolgáltatások között, amely alapján a célzott vásárlóközönség azonnal és további gondolkodás nélkül a szóban forgó áruk és szolgáltatások, illetve egyik jellemzőjük leírását ismerheti fel (lásd ebben az értelemben: 2005. június 22-i Metso Paper Automation kontra OHIM [PAPERLAB] ítélet, T-19/04, EU:T:2005:247, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

72 A jelen esetben, ellentétben a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozatban foglalt megállapításával, magától értetődőbb az Unió oroszul beszélő közönsége számára, hogy a „plombir” szóhoz, mint hogy a „Пломбир” szóhoz társítsa a fagylalt orosz nyelvben leíró jelentését, tekintve, hogy e közönség egésze használja a latin ábécét, míg a cirill betűs ábécét nem feltétlenül.

73 Amint azt a felperes előadja, az Unió orosz nyelvű közönsége ugyancsak használhat cirill betűt nem ismerő kommunikációs eszközöket, hozzá van szokva tehát az orosz szavak latin betűs átírásához.

74 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy valamely más ábécé használatával írott szó latin betűs átírása nem szükségképpen akadályozza, hogy az érintett vásárlóközönség észlelje e szó leíró jelentését (lásd ebben az értelemben: 2010. december 16-i Deutsche Steinzeug Cremer & Breuer kontra OHIM [CHROMA] ítélet, T-281/09, EU:T:2010:537, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 A fentiekből következik, hogy a jelen esetben, mivel a „plombir” szó a „Пломбир” szónak az Unió érintett, oroszul beszélő fogyasztója által ismert latin ábécé betűivel való, hű átírása, leíró jellegét e fogyasztó azonnal és közvetlenül észlelheti.

76 Tehát az első jogalap harmadik és negyedik részének is, következésképpen pedig az egész első jogalapnak helyt kell adni.

77 A fenti megfontolások fényében, és anélkül, hogy a 207/2009 rendelet 75. cikkében előírt indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó harmadik jogalapot vizsgálni kellene, a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni.

A költségekről

78 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

79 Az eljárási szabályzat 190. cikkének (2) bekezdése értelmében az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárással kapcsolatban szükségszerűen felmerült költségeket megtérítendő költségeknek kell tekinteni.

80 Az EUIPO-t, mivel pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeinek viselésén kívül a felperes részéről felmerült költségek viselésére. E költségek magukban foglalják a fellebbezési tanács előtti eljárással kapcsolatban a felperes részéről szükségszerűen felmerült költségeket is.

81 Mivel a beavatkozó fél pervesztes lett, maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) negyedik fellebbezési tanácsának 2016. szeptember 22-i határozatát (R 1812/2015-4. sz. ügy) hatályon kívül helyezi.

2) Az EUIPO viseli a saját költségein felül a Monolith Frost GmbH részéről felmerült költségeket is, ideértve a Monolith Frost részéről az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban szükségszerűen felmerült költségeket.

3) A Dovgan GmbH maga viseli saját költségeit.

Pelikánová Valančius Öberg

Kihirdetve Luxembourgban, a 2018. december 13-i nyilvános ülésen.

Aláírások